

Ett plus ett

Det var en vanlig kväll i april som det hände. Det där fruktansvärda. Det där som fick mig hit.

Vi skulle ut på en promenad, Lotta och jag. Prata om allt. Prata om inget. Lotta brukade i och för sig stå för det mesta av pratandet och jag för det mesta av lyssnandet. Men det gjorde inget. Spelade ingen roll. Huvudsaken var att vi var tillsammans. Hon var min bästa vän. Därför blev allt som hände så mycket värre. Den där kvällen i april.

- Tom är en idiot, sa Lotta med spänd röst. Han borde inte få finnas i ditt liv.
- Men det var bara en gång, sa jag med svag röst - jag visste ju att hon hade rätt.

Han borde inte få finnas i mitt liv. Borde inte få bo kvar i min lägenhet.

- En gång är en gång för mycket. Fast det kommer du väl aldrig fatta.
- Jag älskar honom.

Lotta suckade djupt men sa ingenting mer. Det behövdes inte. Jag visste vad hon tänkte. Jag kände bubblorna i kroppen, de började som en eller två stycken, men snabbt tog de fart och likt en fors bubblade de upp i magen, i bröstet och i halsen.

- Vi gör alla misstag, sa jag nu med lika spänd röst som hennes.
- Visst, visst.

Jag tystnade. Det var ingen idé. Jag skulle inte ha berättat något från första början. Bubblorna försvann lika snabbt som de kommit. Vi började prata normalt igen. Inga spända röster, inga underliggande meningar. Bara två vänner som pratade. Det var så vi brukade ha det, Lotta och jag. Avslappnat.

När vi kommit till Valhallavägens lilla park hade det börjat mörkna. Det var ju april. En lätt mörkblå nyans spred sig över platsen. Lamporna i lyktstolparna blixtrade till några gånger innan deras ljus stadigt spred sig i den lilla parken. En efter en. Lotta och jag gick nära varandra och våra skuggor sträckte sig över asfaltsvägen framför oss. Ibland såg det ut som att de var ett, så nära gick vi varandra. Två personer som blir en. Med skakiga fingrar försökte jag dra upp blytlåset på min jacka. Och rätta till mössan. Och dra halsduken lite tajtare. Jag sneglade ut över parken. Längre bort stod det tre stora stenbord och bakom dem uppenbarade sig de höga buskarna. Kusliga skuggor bildades när de nakna grenarna kastade sina skuggor över de mörka borden. Jag tittade bort. Men jag kunde omöjligt undkomma skuggorna i parken. Likt långa armar på marken såg jag trädens grenar. De rörde sig långsamt. Sträckte sig efter min, men också Lottas skugga. Ville bli ett med dem. Jag ökade takten. Bilisterna susade förbi oss, sena till middagen eller kanske för att hämta barnen från dagis. Sena hem till sin familj... En hård knuff i ryggen fick mig att vakna till.

- Jävla idiot, skrek Lotta ut.

Men mannen vände sig inte om. Bara fortsatte gå stressat mot övergångsstället.

- Det är ingen fara, sa jag snabbt och rättade till väskan på axeln.

- Så fan heller, mumlade hon och sprang efter.

Och kvar stod jag. Vad hände? Vad gjorde hon? Vad gjorde jag? Ett skrik fyllde den innan så tysta parken.

- Jävla nazist, du ska dö!

Och så ett skrik till. Och ett till. Mina fötter var gjorda av bly. Mina ben domnade bort. Synen framför mina ögon flimrade. Vad gjorde hon?! Med ett ryck vaknade kroppen till liv. Jag sprang emot övergångsstället. Sket i det röda ljuset som lyste starkt och tydligt i mörkret. Kom fram till den svarta bilen. Fick tag på Lottas höjda arm.

- Vad gör du!? Sluta! Skrek jag förtvivlat ut.
- Jag är trött på att män bara får trampa rakt över dig! väste hon tillbaka.

Då frös jag till. Kunde inte röra mig. Det var en mörk fläck på Lottas kind. Jag såg hur fläcken sakta rörde sig neråt mot hennes mun. Sedan stannade den till. Blod. Hennes blod? Mannen låg ner på marken. Lottas fot fortsatte sparka mot hans kropp som om han var en fotboll och med jämrande ljud försökte mannen skydda sitt ansikte. Vad skulle hända om Lotta träffade det? Vad skulle Lotta göra? Vad skulle han göra? Vad skulle jag göra? Hennes händer var överallt på mannen: i hans hår, i hans skyddade ansikte, på hans krökta kropp. Hon rev, slet och drog. Han skrek. Och jag gjorde ingenting. Lotta tog sin väska och snärtade mannen med bandet. Smällen lät hård och ihålig.

- Sluta, viskade jag tillslut.

Då stannade hon upp. Hennes ögon var eld och lågor. Hennes mun var krökt i ett leende. Ett leende jag inte har sett förut i hela mitt liv. Inte så länge som jag känt Lotta, aldrig någonsin har jag sett ett sådant leende. Ett leende av upphetsning. Av hat. Av glädje. Hon smackade med tungan och reste sig upp.

- Okej, sa hon bara. Nu går vi.

Och så tog hon min hand i sin. Utan att säga något följde jag efter. Levde han? Vi sa ingenting till varandra förrän vi kom till tunnelbanan.

- Varsågod, sa Lotta med en lite utmattad ton i rösten.

Jag skulle precis svara när en kvinna kom springandes till oss.

- Men kära vän vad har hänt? Sa hon med orolig röst.

Hon tittade rakt på mig. Hennes händer rörde försiktigt vid mitt ansikte. De var svala mot min hud. Mjuka och ömma.

- Är du oskadd? frågade hon.

Jag förstod ingenting. Vad menade hon?

- Jag mår bra, svarade jag förvånat.

- Är det säkert det?

Långsamt tog hon bort sin hand från mitt ansikte.

- Ja allt är bra, nästan snäste jag fram.

Kvinnans uppspärrade ögon fick det att vända sig i magen på mig. Håret klubbade sig i nacken. Jag kände mig andfådd. Svårt att andas. Som om jag sprungit ett maraton.

- Så jag ska inte ringa någon? frågade hon osäkert.

Men jag svarade inte. Orkade inte bry mig. Jag lämnade henne bakom mig och gick tillsammans med Lotta mot spärrarna. Nerför trapporna. Fram till perrongen. Tunnelbanan ekade i tunneln. Varför var hon på mig för? Jag hade ju inte gjort något. Ingenting alls. Jag hade inte hjälpt Lotta... Jag hade inte hjälpt honom heller i och för sig... Panikslaget väntade jag på att Lotta skulle bryta den ogenomträngliga tystnaden mellan oss. Men hon sa ingenting. Och sedan kom tunnelbanan. Den lät högt. Och Skrämmande. I dess mörka fönster såg jag min spegelbild. Mitt hår var tilltufsats. Mina händer röda. Och på kinden satt ett litet streck. Det hade slutade alldeles ovanför munnen. Jag torkade bort det med handen. Blod. Förskräckt vände jag mig mot platsen som Lotta skulle ha stått på... Om hon varit där. Två skuggor blir ett. Två vänner blir en. En person misshandlar en annan. En person får blod på kinden. Hans blod. Inte mitt. Jag stod ensam på perrongen.

Det är vad som hände den där hemska kvällen i april. Det är därför jag sitter här nu. Men inte ensam. Aldrig ensam.